

TA BIẾT TÌM ĐÂU MỘT TÂM LÒNG?

(Tự Truyện 32)

Thứ Năm, 15/2/1996. (27 Tết)

Nhận thiệp chúc Tết của anh Phùng Kim Ngọc gửi từ Dalat:

"Nhân dịp Xuân đến, chúc Thu Vân và toàn gia đình một năm nhiều may mắn và sức khỏe. Hy vọng trong dịp Tết sẽ nhận được tác phẩm mới của Thu Vân. Dalat lúc này bắt đầu mở mang, mọi đường xá được sửa chữa lại hết nên trông rộn rịp lắm. Dù vậy những ngày cuối năm vẫn thấy lạnh và buồn.

*Nghe phong phanh là kết quả của Một Truyện Dài Không Có Tên đã đem cho Thu Vân rất nhiều căng thẳng, có thể nói là dữ dội, anh vô cùng áy náy. Nay tiếp thêm Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau nữa thì sao? **Tính em lúc nào cũng chỉ muốn dẫn thân, và khi đã dẫn thân rồi thì bất chấp tất cả.** Nhưng vào lúc này? Tuổi đời? Sức khỏe? Sự bình yên do chính mình gây dựng được sau 10 năm từ Âu Châu qua Mỹ?*

*Từ nơi xa, anh chỉ cầu mong sao cho em được ổn định với những hiện hữu để có thể sáng tác thêm nữa. Cuộc sống không bao giờ bằng phẳng hoặc rạch ròi như vật chất; được cái này chắc phải mất cái khác. **Riêng em, các tác phẩm để lại là điều quý hơn cả. Nhưng muốn có tác phẩm, em cần phải được ổn định.***

*Anh sống bình thường, già đi nhiều. Tới ngày 3/3/1996 này thì đúng 60 tuổi. Một vòng 5 con giáp quay lại từ đầu. Biết đâu lại chẳng khởi sự từ con số zéro? Ôi cuộc sống dễ thương nhưng cũng vô cùng mệt mỏi. **Càng uống chén đắng càng thấy mình chín chắn và chững chạc hơn.***

Thân ái, anh.

[]

Buổi chiều **Thứ Năm 15/2/1996**, tôi bày ra bàn hai ly *cognac pha soda* và một đĩa gỏi tôm, nói với TNH:

"Hôm nay là ngày *anniversary* lần thứ 9 của chúng mình, em mời bố uống cùng em ly rượu."

Khuôn mặt TNH trông ngạc nhiên rõ rệt:

"Hôm nay là 15 tháng 2 sao?"

Tôi thật đau lòng vì sự vô tâm của TNH. Rất nhanh trong óc, tôi quyết định, *đó sẽ là cái ngày không bao giờ tôi cho phép mình nghĩ đến nữa từ nay.*

Tôi bình thản:

"Mai sau dù có thế nào, xin bố tha thứ cho em tất cả những gì em đã làm khổ bố trong thời gian cũ mà đừng mang lòng thù hận."

TNH cúi đầu, giọng buồn bã:

"Làm sao bố dám nghĩ thế về em? Bố chỉ sợ em thù hận bố thôi."

Tôi cười nhẹ:

"Bố biết em quá rõ. Chưa bao giờ trong lòng em có tư tưởng ấy với bất cứ ai trên đời, nói gì là bố?"

Hai cái ly chạm nhẹ vào nhau.

Câu chuyện ân tình 8 năm, đoạn kết thúc chỉ là những phũ phàng tan nát.

[]